

Dobó Georgina

Canses

Írásaim

39 témára.. - 1.

BEMUTATKOZÁSOM:

Dobó Georgina Canses vagyok. 1985-ben születtem Egerben. Fontosabb városok az életemből: Kecskemét, ahol tablóképem található, Budapest, Pécs: egyetemi évek, Pannónia: a nagy szerelmek helyszíne, és Korfu szigete, ahová szívem sokszor visszavágyik.

Idegenforgalmi szakmenedzserként, illetve orosz gazdasági nyelvi szakértőként végeztem. Ugyanakkor vallom humorosan, hogy a töménytelen iskolaváltásom miatt négy elemivel rendelkezem csak. Az ezt követő gimnáziumi éveim kuszák és sokszor hiányosok.

Nagy hatással voltak rám tanárain, akik szüleim helyett is istápolgattak:

Palotás László tanár úr (fizika), Jung Anna (irodalom fakultáció), Török Ildikó (magyartanárnő).

Szabadidőmben szeretek verseket írni és olvasni, zenét hallgatni, rejtvényt fejteni. Évek óta tanulmányozom a Bibliát.

LEVEGŐ

Légüres térben úszik a világ, nem hallani zaját,
Csak az ágyú, a csatazaj zöreje morajlik fel,
Háború dúl! Lélegzetünk elcsitul, tudónk hörög,
Fél lábbal a sírban egy korty levegőért könnyörgünk.

Bombatámadások, légiriadók zavartalan, halk hadát
Zúdíttják nyakunkba. Ömlik a vér és a fertő. Betemet
A mocska az értelmetlen halálnak. A propeller felpörög,
Míg mi a sárban, vak vadonban, iszonyban nyögdecselünk.

A távolban bús zene szól, valami régi melódia. Zongorán
Játszik egy gyermek az apjával, négykezeset.
Szakad a húr, a pedál pattog, agyam kattog, kötött
Sapkám a földön landol. Én csak néző vagyok - jó ürügy.

Hisz hagyom. Engedem, hogy pusztuljanak az árvák
Sorban. Az elesettek, ártatlanul, fiatalon fegyverbe
Kényszerítettek. Mind-mind olyan parányi, kölyök!
Puskám eltöröm, térdre kényszerítem az Eget!

Békét, s egy nyeletnyi lélegzetet. Ennyit kérünk.

KAKAÓ

Kakaóvajban úszik a bús Madonna,
Hatott rá a több ezer éves Kleopátra.
Dús haj, gyönyörű szemek, mik szebbé
Teszik életedet. Kecses báj, ápolt érték.
Ehhez nem fér semmilyen kétség. Vad
Merészség, nincsen benne vétek, ha
Csak csodálsz, nézed. Jómagam tejben
Fürdök, kenyeremre margarint kenek,
S hozzá forró csokit nyelek, mi szétégeti
Mindenemet. Igézőbbé éneket nem teszi
Mégsem! Nem segít rajta csodafürdő,
Egyedül méla tekinteted, mely nem jó.
Nem fűti szíveinket, hiszen lényed más
Nőért eped. Gyermeteg lelkeket már
Nem értékeled, pedig életünk akár vad,
Ragyogó is lehetne, ha testem valami olaj
Rabja lenne. Nekem ez azonban nem megy.

ÉLET

Képek, miket el nem érek!
Ennyi csak az Életem, Létem?
Száz apró mécses, ezer emlék.
Egy üveg 2008-as bor utolsóként,
Azonban célt ez sem ért. Te voltál
A minden, az egyetlen, a végzet. Más
Karját kéred, és meg is kapod. Messze
Élsz, Pécsett. Így talán könnyebb
Felejteni téged.

*

Zakatoló vonaton ülünk, elzötyög életünk,
Minden komor, s vidám percünk, vele együtt
Utolsó, rideg, fagyos leheletünk.

ÖRDÖG

Ördögi kör létünk. Elmúlunk, majd
Újjászületünk, mint egy szál virág.
Meghalunk, s talán kapunk még esélyt
A boldogságra. Kijavíthatjuk minden

Elrontott, elhibázott helyzetünket. Ha
Mégsem, fájdalmas halál vár ránk.
Örök búcsú, könnyező tekintetek; mély,
Magunkba fojtott, hallgatag érzések.

El nem csattant csókok, üres vallomása
Szemeid tükrének. Vállalom, s vallom, hibát
Hibára halmoznék újra és újra. Menekülnék
Tízezerszer is előled. Úgy, mint régen.

SZERETET

Önfeláldozóan, vagy hátsó szándékokkal telve,
De talán szeret Anyánk. Legalábbis felnevel.
Vagy csak próbál. Jobb esetben karjával óv,
Véd, nem ütleget ad, verést. Árvaházból

Menekültek hada küzd életéért, míg én
Eldobnám - mert nem kellek - csak azért,
Koloncnak szültek, számkivetettnek,
Magányos fattyúként élem életemet.

Apámat nem ismertem, sokat írt rólam
Kórházból küldött leveleiben, mielőtt meghalt.
Legalább jókat is mondott, nem csak bántott,
Mégis akarata minden teljével magamra hagyott,

Nyakára erős kötelet akaszthatott,
Nem szakadt el súlyától. Kisportolt volt,
Ember, azt mondják, erős kezekkel.
Ő talán megmenthetne önmagamtól, mely

Rejtély, hogy sikerülne-e neki. Vagy sem!

FÖLD

“Porból lettünk, s porrá leszünk” - mondják.
Egy lehelet választ el a rögtől, a teremtéstől.
Anyánk egy életen át, kitartóan vár ránk.

Telkünket búzával ültettük be, azonban
Csak gaz terem. A föld mindent eltemet.
Ha hagyod kihalni utolsó lélegzeted, ma

Vége lesz mindennek. Zsolozsmáid hiába
Mormolod, a zsoltárokat fölöslegesen
Olvasod lelkedért, értem. Minek mindez, ha

A Halál úgyis magával ragad? Mi értelme
Imáinknak, jótetteinknek? Hisz cserébe úgyis
Valamit várunk. Hazug, önfeláldozó szerelmet?

Vagy inkább örök végzetet? Mit nem lelek!

APA

Árván hagytál, elmentél készakarva.
Itt maradtam hát, hogy legyek. Sírodhoz
Már egyre ritkábban megyek. Szétromboltattam,
Hisz omladozott tán. Úgy, mint az emléked, hogy

Szeretted, jó voltál hozzám és másokhoz.
Roskadozik minden pozitív ábránd, melyet
Hozzád kötöttem. Foszladoznak elkallódott
Képek. Égetem is őket. Minek őrizzelek téged,

És ezeket az elfakult emlékeket, miket másokkal
Éltél meg. Nem értelek! Áradó szeretettel írtál
Mindig rólam. Vagy félreértem soraid, szakadt
Gondolataid? Azt hittem, az én apukám más.

Erős, és... nem értelek. Gyermeki hittel állok,
És könnyezem, mert nincs senkim nélküled.
Te lehetnél az egyetlen, ki nem hagyná, hogy
Bántson a világ! Csak te lennél, más nem kellene.

VIHAR

TajtékHzó szívemet vihar áztatja,
Mert nem szeretsz engem.
Lázongó lelkem futna utánad,
De már lehetetlen, felednem kell

Téged, és a gimnáziumi éveket
El kell engedni, mindent, mi szép
Is lehetett volna akár, mégsem
Így lett. Lapozni nehéz, eltúntél

A közösségi oldalakról, én még
Egy képet sem mentettem, tablót
Nem kaptam negyedikben tóled. Miért
Is adtál volna?! Nekem egyetlen szó

Kellett volna pusztán, mit megtagadtál
Lelketlenül tólem. Nem is létezett
Talán, csak szemeim bús, hazug, ádz
Tekintetének kalandját kerested,

Így észre sem vehetted, hogy e lány
Mennyire odáig volt érted. Szűzies
Ajka csak utánad vágyódott, ábrándját
Nem láttad, hogy titkon karjaidban lelte

Békéjét, mindenét. Ott képzelte örök életét.

ÉGÉS

Szemem ég, szikrázik. Könnyeim
Áztatják egy hete. Nem szűnik
Fájdalma szívemnek. Élet, miért
Éltetsz? Hagynád, hogy vesznék

El örökre. Imáim mit sem érnek,
Hiába mormolom őket. Szerettelek!
Szabadságom mégis elvitted. Korlátok
Között kell tengődnöm, bolyonganom.

A tárgyalást most is elvesztettük, nincs
Menekvés. Újabb öt év fegyházra ítélve, mint
Bűnöző rabok, úgy létezhetem. Ismét csodát
Várni, a lehetetlent, a mindent. Valamennyi álmát

Minden tinédzsernek. Önfeledt kacajokat,
Csajos beszélgetéseket, fergeteges partikat.
Én azonban keseregve sírok, vörösödik arcom,
Karom, valamennyi porcikám. Könyveim porosodnak,

Öregednek velem együtt. Harminchét év!
Minek?! Hogy szenvedések közepette végét
Kívánjam az egésznek? Könyvtáram elkallódott,
Elkótyavetyéltem, csakúgy, mint eddigi korom.

DÜH

Zaklatottan, dühösen ébredtem.
Nem sokat aludtam tegnap éjjel.
Maximalizmusom tönkreteszi
Környezetemet, és barátaim

Életét is. Szeretnék újra szeretni,
Csukott szemmel járni, kelni.
Fel többé nem ébredni. Zokogva
Bánni minden vétket, térdre borulva

Imádkozni érted! Haragos a világ,
Nem békíti lelkem, szaporítja bár
Szívverésem, bocsánatot mégsem ad
Nektek. Senkinek. Őrzöm haragomat,

Ami csak engem emészt. Pusztulásba
Küld, oda vezet. Kínos képzetek világa,
Adj nyugalmat hát testemnek, engedd
Visszatérnem, oda, ahonnan vétettem!

Segíts megélnem a percet, idegességem
Úzd el tőlem messzire! Hogy érezhessem,
Létezel, itt vagy velem, Istenem. Te egyedül
Nekem. Ezen merengek, így végzetem enyhül.

MOCSONK

Mocsok, fertő a világ. A pénz, s a fegyver
Lett ura népünknek. Hazánk küzd, hiába?
Békét akar a magyar, van, ki csatlakozna
A háborúhoz, amit nem értek. Minek a

Pusztítás, miért kell a bűnöket tetézni,
Ártatlanok vérét irtani, gyerekeket harcba
Kényszeríteni? Volt már elég példa a múltban,
Hogy ennek értelme kérdéses, nincs. Akaratlan

Kúsznak a napok, évek. Nem csitulnak
Ukrajnában a fegyverek. Gerinctelen
Urak! Lövéssétek magatokat ti szét, ne
Másokat küldjétek hadba a csatasor elébe!

Mocsok, fertő a világ. A pénz, s a fegyver
Lett ura a nagyhatalmaknak, akik élnek is
Vele. Kegyetlen döntések, törekvéseik
Határozzák meg élted, saját pénzügyeid.

Területekért emberéletek tömkelege.
Átrendeződés, fájó érzések! Család, haza;
Nem marad semmi, csak a fájdalom, a
Mardosó kín, a mocsok, a fertő, a vad moraj!

KÉTSÉG

Kétséges az örök Lét, életünk
A halál után. Bizonytalan, hogy
Béke születik a hosszú háború
Nyomán. Szeretnénk élni, mégis

Olykor pusztulásunk várjuk. Küzdünk
A rák, egyéb betegségek ellen. Holott
Szépségét kellene csodálnunk e szomorú
Világnak. Lehet-e hinni a meséknek, mik

Jóval végződnek. Igazat üzen-e nekünk
Isten szava, a könyvek könyve, a Biblia! Oly
Nehéz, és mégis hihetetlen, hogy békés, új
Jövő vár ránk. Talán megérjük azt is,

Hogy halottnak hitt szerettünk
Ismét karjainkban érezhetjük,
Találkozni fogunk ellenségeinkkel,
Barátokkal. Boldog, boldogtalan emberek

Hadával. Ismeretlenül ismert prófétákkal.
Mózzessel, az izraelitákkal. Nem számíthat
Majd semmi, csak amit Istenünk, a Szeretet
Adott neked. Azért, hogy viszonzod, szeress!

VÉLETLEN

Véletlenül, végzetesen találkozott
Két bús, csalfa szempár. Átkozott
Órákon vártuk mindig egymást. Én
Téged biztosan, hogy láthassalak.

Matek után kémia, biológia, angol,
Kit érdekelnek? Csak a kolonc,
Mit adtál, hazug szerelmed méla, kék
Tengere. Védtelen voltam. Kihaszználva,

Elhagyatottan hittem, és nem egykoron,
Jövőnkben, mely nem létezett. Kopott
Tekintetek sajnó halmazában sok érzés,
Fájdalom, kín és keserv. Szenvedés a ma,

A holnap rejtelem. Elhallgatott
Félelmek, szerelmes csendek most
Mind felszínre törnek. Te máshol élsz,
Messze Pesten vagy Budán. Hallgat

A Citadella és a néma táj. Ködfolt
Dereng, a János-hegy messze, hol
Látni, hol meg nem bánatát. Vén
Fáit eső rázza, hajnalát át nem adta.

BARÁTSÁGTALAN

Barátságtalan lettem, bunkó, zord
Paraszt. Ki nemcsak hogy a földet
Kapálja, de szavában is az. Nem számít
Már semmi, akkora fájdalom. Nem

Találom helyemet ebben a világban. Komoly
Szándékom, célom van: nyomtalanul el
Kell tűnnöm, valahol, valami boldogít,
Még érzem. Keresem néha a szépet,

De egyre kevesebbet lelek. Mord
Ábrázatomat ne rajzoljátok, mert
Ráncosodik. Komor tekintetem így
Is ágaskodik. Magasba vágyik, merre

A felhők repülnek. A nap sem süthet ott
Szebben. Szívem egy új világról álmodik, melyben
Béke vár. A költő verseket, más novellát ír.
Nincs gyógyír mégsem, lobosodnak a sebek.

A hegek véreznek, s én továbbra sem találom
Helyem. Nincs közösség, mely befogad, s szeret.
Nem létezik olyan sarka a négyszögnek, mely míg
Élek, védene, óvna. A mélységben elrejtene.

FECSCHEFÉSZEK

Papám házának eresze alatt sokan laktatok
Ott nyaranta. Nem bántott sosem titeket,
Szeretettel várta érkezéseteket. Engem
Zavart a sok fehér folt a földön, mit takarítani

Kellett utánatok. Különösebben nem rajongott
Értetek senki, csak ő. Tiszta szívből örült nektek
Minden évben. A verandánkon fészkeltetek,
Ahová esős időben a tejeskávét ültem ki inni.

Egyre kevesebben jöttök, mondja sok lakos,
És ez valóban így van évtizedek óta már. Nem
Akarok többet ezekre emlékezni. Szerettem
Munkahelyemet, mégis el kellett onnan jönni.

Itt Sanyi söprögette a piszkotokat, mit bizony
Csúnyán magatok alá alakítottatok. Ez az ember
Sem él már. Ahogy nagyapám sem. Érdekessége
Az esetnek, hogy Sándor volt mindkettő, aki

Imádott titeket, csacska, csalfa madárcák. Hol
Vagytok? Hová tűntetek? Zenéljétek, énekeljétek
El, hogy élt egy leány, kit soha senki nem szeretett
Tán. Meséljétek el, mert ez a világ kicsi, sokan ismerik.

LILA

Ha lilásan, édesdeden rikít este az égbolt,
Hideg holnapot jelent. Fagyos meséket,
Elillanó emlékképeket. Szerettem kémian
És fizikán a kísérleteket. A nitrogén sárga
Lángot húzva táncolt a víz felett. A jó
Szublimált, lila ködöt teremtett a teremben.
Mágnesesség, hatás és kölcsönhatás törvénye,
Newton almája, a gyorsulás vagánya. Fehér
Autóval vágatsz mindig tova te is, akár a
Füstbe ment tervek az ég kékjében, hófehér
Fellegében. Lillafüred szép hely, Miskolctól
Nincsen messze. A Hámori-tó tükrén evezteél
Velem. Illékony volt ez is, mint a vizsgált elemek,
Hamar részecskéire bomlottak a kötések, a
Minket össze nem láncoló kötelékek. Útjaink
Nem a gesztenyésbe vezettek vénülten,
Öregen, ahogy írtad, hazudtad. Szétágastak,
Mielőtt valóban összeforrhattak volna.

*

Ibolyák illatoznak, táncolnak a réteken.
Anyák napjára szedtük régen a török
Orgonával ezt. Ma már kevés! Semmi nem
Elég. Érzéketlenek vagytok ezekre.

HAMISSÁG

Csalfa zsugás vagyok, hamis játékos,
Vigyázni kell rám, mert sokszor csalog.
Nemcsak a nyerésvágy hajt, humorosnak
Tartom e tetteket. Mivel utána rögtön
Beismerem. Billiárdozni is jó móka velem,
Bármit játszunk, a fekete nyolcas mehet,
Rögtön elszáll, ha lövök, játékba lendülök.
Elsőre észrevették, másodjára szóltam,
Sokadjára azonban a végén hiába keresték,
Nem lelték. Én meg csak mosolyogtam,
S ennyit mondtam: most nem én voltam.

*

Csalfák szemeid, szerelmet hazudtak.
Árván még hittem nekik. Ma azonban
Már átlátok a szitán. Csalárd játék
Volt részedről, mintha meg sem történt.

ARS POETICA

Búcsú.

Csók,

Ölelés.

Elszakít.

Örökre

Ideláncol.

GÓLYA

A Tisza-tavi ököcentrumban jártam
Pár éve, ahol megrázó élményben volt
Részem. Ketrecebe zárták a gólyákat.
Szárnyukat nyesegették, hogy ne
Tudjanak elszállni. Mintha a vasrács
Fogságából el tudtak volna menekülni.
Szívszorogató volt látni szenvedésüket,
És ezért emberek pénzeket fizetnek.
Teknősbéka, házi- és vadnyulak kirakatban
Tengenek mind. Halak a sötétben,
Posványban a vadkacsák keringnek.
Úgy tudom, nem ilyen a természet!

*

A tavasz előhírnöke a sárga gólyahír
És a gólya maga. Magaslatokban fészkel,
Látványuk óriás. Előfordul, hogy kertedben
Tanyázik, kalóriára vadászik. Magának, s
Hogy csemetéit etesse. Piros csőre hosszú,
Teste fehér, szárnya fekete. (Ha még nem
Láttál soha ilyen szabadban te.) Békára vadászik,
Tópartokon portyázik. Télire itt hagyja hazánk.

ELMACSKÁSODÁS

Egész este törökülésben néztem a tévét.
Kedvenc műsoraim közül válogattam: csak
És kizárólag mesék. Elfelejtettem, hogy
Testtartásom nem feltétlenül kedvező,
Így egy idő után fájó zsebongás közepette
Tudtam csak lábra állni. Bizsergett szinte
Minden porcikám. Elmacskásodott testem,
Lábaim leginkább. Masszírozgattam magamat,
Míg el nem múlt e kínzó gyötremelem. Legközelebb
Ágyba bújva nézem a filmeket, Veled.

*

Zsibbatag érzés, bizsergés, fájdalom
Keveréke, elegye. Ez az elmacskásodás.
Kerüld, ne élj veled!

IBOLYA

Jelenleg portásként dolgozom egy
Középiskolában. De talán most
Kivételesen nem is ez a lényeg.
Egyszer feltűnik, hogy egy srác
Legalább fél órája izgatottan
Ott áll, és csak vár. Kezében
Gyönyörű virág, fokföldi ibolya.
Tetszik nagyon, gyönyörűen van
Csomagolva, így hát megdicsérem.
A fiatalember remeg, telefonját
Kémléli. Kérdem: segíthetek?
Elmesélte, hogy Németországból
Érkezett egy lány miatt, aki itt
Tanul. Jól indul a történet, gondoltam
Magamban. Hős lovagi kultúra.
A hölgy azonban nem érkezik.
Interneten ismerték meg egymást -
Folytatják meséjüket. Hideg tél volt,
A legzordabb napok. Dámánk, ki elég
Későn ért ide, azt ígérte, ha télen
Ibolyát hoz neki Ádám, egyszer
Megkérheti a kezét. Ez eset példázza:
Nincsenek lehetetlenek!

FILM

Nem szeretek filmet nézni. Alig láttam párat. Azokat azonban ismerem. Férfiakhoz köt szinte mind, vagy a gimnáziumi évekhez.

Még moziba sem hívtál el, pedig stílusodhoz illett volna a randevúnak ez a formája. Más kezét kérted meg, másé lett szíved. Játékszered voltam csak. Semmi gond, forog tovább. Nem áll meg az élet, talán csak egy pillanatra, vagy egy soha nem múló évtizedre. Esetleg pár évszázadra. Szerettelek. A Macskanőt nézted pont, mikor egyszer hívtalak.

Nemecsek a Jövő kezdete című filmre invitált. Telve volt a terem. Még csak annyit sem engedett, hogy a kezét megfogjam, Pannonhalmán ez vérre megy. Komoly férfiak laknak ott. Az utolsó betűig meg kell nézni mindent, nem foglalkozni a másikkal még akkor sem, ha életem nője ül mellettem. Nem is értem, miért mentünk el erre az ingyenes, ugyanakkor kötelező előadásra. Maradtunk volna inkább a botanikus kertben kettecskén, ahol csókomat loptad közös életünk előtt. Hamar halott úgy lett belőle.

Pécsett egyszer voltam exemmel egyik születésnapomon. Vígjátékot néztünk. Rettenetesen tetszett a zenéje, s a történet maga. Másnaposok. Jó kis csapat. Csak az első részét sikerült megnéznünk. Nem érdekel a többi, hisz már nem vagy velem. Elengedted kezem.

SIVATAG

Kiskoromban láttam egy dokumentumfilmet, amit akkoriban még butaságnak tartottam. A tények azonban egyre inkább azt támasztják alá, hogy volt valami valóságalapja.

Az volt benne, arról beszéltek, hogyan fog ötven év alatt elsivatagosodni Magyarország. Nem hittem, hogy bekövetkezhet.

Mikor is játszódott ez? Körülbelül huszonöt éve.

Szárazság, kiszáradó tavak, folyók. Holtágak, üres medrek. Égető napsütés, hosszú, forró nyarak, széles hőmérséklet-ingadozás. Alakulunk.

*

Sivatagok homokjában marják testünket
A skorpiók. Mérgük halálos is lehet.
Már nem félek, harcolok ellened. Le kell
Győznöm a fájdalmat, hogy nagyon beteg lettél,
Rövid időn belül örökre elveszítelek.

LEVEGŐTLEN

Nyáron teremőrként dolgoztam az egri várban.
Kedvenc helyem a Képtárnak nevezett kiállítás
Volt. Igaz, itt legalább száz fokot mutathatott
A hőmérő ebben az oxigén nélküli, levegőtlen,
Zárt helyiségben. Hiába nyitottunk ablakot,
Nem volt légáramlat, nem mozgott a levegő.
Régészeti tárgyak voltak ott, filmek, illetve
Egy csodálatos Holló Valéria gyűjtemény,
Mely különböző tájegységeket ölel fel.
Szívembe zártam, magával ragadott.

*

Levegő nélküli termek, víz nélküli barakkok,
Oxigénpalackok. Üres kórtermek, telt
Hullaházak. Ez az ára a halálnak. Pusztít
A Covid, szedi áldozatait. Nem kímél senkit,
Semmit!

VÁMPÍR

Egy csepp vérért ölni tudnék, csak
Hogy egy perccel tovább élhessek.
Kiszívnám nyakadat, azért, hogy
Sokkal jobban szerethesselek.
Még akkor is, ha viszonzást nálad
Sem lelek.
Nem számolnám az elvesztegetett
Másodperceket, mert tudom, eztán
Örökké veled lehetek.

Vér

Véredet szívják, nem kímélnek,
E kínzást azonban túl is élheted.
Ha a vámpírok megkímélik éltedet,
Emberi kínjaid így örökké érezheted.

FINOMSÁG

Finom az érzés, mégsincs benne féltés.
Édes az élet, mikor karjaid ölelnek.
Érzem ajkaidat, lágy öled melegét,
Szeretettel gondolok rád, noha szíved
Nem enyém. Álmodozom múltunkról néha,
Hisz jövőnk nincsen, nem is volt soha.
Egy idő létezik csak, rádöbentem:
A jelen pillanat. Ennyit kell megélni,
Ez a feladat. Létezni, elképzelni ezeket,
Mert másra nem futja a fájó emlékezet.
Haragos a tenger, kenyeret majszolnak a
Hattyúk, a tarka vadkacsák. Ízlik nekik,
Úgy látom. A héját sem hagyják ott úszni
Tova el. Torkukon akadt egy falat, ne húzz
Ma közénk válaszfalat! Vászonlepedőt teríttek,
Mert nem létezik más, csak a jelen pillanat,
Melyet elveszítenünk nem szabad!

BOTRÁNY

Felháborító, ahogy éltem. Botrányosnak
Mondhatnám. Nem hallgattam rád, anyám.
Igazad volt-e, nem tudom. Mégis fáj,
Hogy nem vigyázod lépteimet. Támasz vagy,
Mégsem mint jó barát. Távolról létezel csak,
Messziről gondolsz néha rám. Hittem, talán
Egyszer megtörik a jég. Ma tudom, nem fog már
Történni semmi, mely közelebb vinne hozzád.
Nem hagyod magad szeretni, megölelni. Eldobsz,
Ellöpsz, mint egy darab fát lombja, ha megtöri az
Őszi szél. Eltaszítasz, két szemed vérben forog.
Hazugnak nevezel, holott tudhatnád, szavam igaz
Az utolsó betűig, mint a Biblia összes szent oldala.
Valós a bűn, mellyel új apám illetem, nem tagadom
A régít akkor sem meg, ha sírja romban áll miattam.
Széthordattam, kidöntötték kérésemre, csak egy
Aláírás, panaszom kellett. Testvérem sem ellenkezett,
Rég ez volt az akarat. Én akadékoskodtam eddig. Sajnos
Azonban ezt így kellett tenni. Nem jó ezekre emlékezni!

AKÁC

Haraggal váltunk el, tudom. Márványból
Készült sírod látogatni tán sohasem fogom,
Ha meghallom e szót: AKÁC, te jutsz eszembe.
Egy dal, egy utca, egy nagy fa a kertben, melynek
Virágát velem mindig megettetted. A nóta szomorú,
Mégis szívemben él, igaz, jobb kedvre nem derít.
El sem köszöntem tőled, csak az örökös vita, a
Veszekedés maradt. Hazugságaid, árulásod.
Gyermeteg lelkem, te is csak tépáztad,
Megaláztad. Gimnáziumi szerelmemet hozzám
Nem csaltad. Naplóm nem vitted el neki, pedig
Szépen kértem. Csakúgy, mint azt, hogy vigyázz
Rám örökre! Ígéreteid közül valamennyit megszegted.
Nincs már, csak mama. Vele is vitáztatunk, kiabálunk.
Mégis közel állunk egymáshoz. Közelebb, mint
Anyukámhoz.
A csodás sétány hozzád vezet, a pokolba,
Vagy a Mennyországba, melyben nem hiszek.

ÉRTELEM

Azt mondják, értelmes vagyok.
Nem hiszek benne. Okosnak tartott
A fél világ, mégsem vittem semmire.
Tanultam sokat, lexika akad bőven,
Mit a kor előre haladtával lehet egyre
Gyorsabban feledni. Szavak, igék, versek
Hada. Orosz irodalom, fonetika. Ezek
Voltak a kedvenceim. Az utolsó kettő.
Tatjánának sem volt értelme levelét
Megírni, elmondhatta volna, mi bántja.
Csakúgy fölösleges volt időt pazarolnia
Rá, mint nekem e versekre. Töménytelen
Elfojtott érzés, ki nem mondott szó, mely
Értelmét veszti abban a pillanatban, hogy
Mégfogam tollaim súlya alatt. Azt hitték,
Orvos leszek, vagy ügyvéd. Sikertelen
Álmok valóban akadnak, meg azonban
Sajnos nem valósultak, már nem valósulhatnak!

VARANGY

Varangyos békát egyre kevesebbet látni,
Szinte már csak múzeumokban kitömve,
Vagy akváriumokban a Tisza-parton, az
Ökocentrumban. Bár sose tudnánk meg,
Hogy néz ki a cápa, vagy a babahordó
Gólya, milyen csúnya a barnás varangy!
Régen azzal riogattak, hogy szembe pisil
Valamennyi. A combját azért egyszer mégis
Megettük, noha nem szerettük.
Hogy miért rossz őket bezárva látni?
Kínozzák őket, tövig vágják szárnyukat,
Egy parányi ketrecben vadulva menekülnének,
De szárnyaszegetten nem tudnak.
A brekegő jószágokat sötétben tartják,
Nyirkos üvegben. Teknősbéka sétálgat ott
A melegben. Nem tudom, vajon jó-e ez így
Nekik.

TAGDÍJ

Mindennek ára van, csak ezt sokan
Nem tudják. Mindenért fizetnünk
Kell egyszer, a karma kíméletlenül
Visszaad sorban mindent: jót, s
Rosszat egyben.
A Verslista is követeli a forintokat,
Nem is sokat!
Cserébe azonban onthatod a sorokat.
Írhatsz verset, prózát, lehetsz
Szűkszavú, szószátyár, mert meg-
Hallgatják. Kíváncsiak rád, arcodra,
Írásaidra. Rendezvények százai várnak,
Csak vennéd észre magad! Sok-e a tagdíj,
Vitathatnánk. Ennyi törődésért,
Megbecsülésért, figyelemért.
Fejlődni van itt lehetőség, nyerni, veszteni,
Vagy csak jókat játszani.
A díját azonban meg kell fizetni!

SODRÁS

Friss patakban úsznak a kövek,
Sodródnak a Gondviseléssel.
Lassú a folyamoknak árja,
Mégis erősebb minden ütésnél,
Melyet a sziklára mérsz.
Türelmével elnyeli a haragot,
De csak akkor, ha hagyod.
Nyújtják a tésztát rétesnek
Besenyőtelken, napjai közelednek,
Sodorják a pogácsát, én azonban
Hiába várok rád.
Elmúlik egyszer ez is, az eső
Mossa el minden érzésemet, mit
Írántad tápláltam fölöslegesen.
Görgetem a rönköket, rugdosom
Magam előtt, s közben énekelek.

ÜZENET

Palackba zártam üzenetem, címemet
A zajosan zúgó tengeren.
Éveket vártam, mire jött pár sor,
Pont Párizsból, álmaim városából.
Szép románc is alakulhatott volna
Akár, azonban pont akkoriban
Évekig nem volt internetem, megszűnt
Az ezeregy éves citromail-em, amit
Húgom készített nekem, mikor Pesten
Tanultam. Elköltöztem a semmibe,
Magányomba, melyet azóta sem olt
Senki szerelme, nincs viszonzás.
Újabb sorokat írok hát, mit a Dunába
Dobok a Költészet napján versbe
Foglaltan. Hátha újra választ kapok!
Már csak ebben hiszek, erre várok!

NYOMÁS

Megnyomtam a gombot, megállítottam
A gépet. Leállt a szívem. Nem hallja többé
A balgák hadát, dobogása tompul, elhal,
Ütemének zaklatottsága véget ér.
Nyomás alatt vagyok, mert feledni soha
Nem tudlak. Remeg a Lét, rezzen az Élet,
Ha Rád gondolok. Te vagy az, kire vártam,
Akinek csókját nem bántam. Te lehetnél
A mindenem, az örök szerelmem, azonban
Ekkora szerencsém nincsen, hogy ez az
Érzés viszonzott legyen. Nyomorgatom a
Macit, melyet Tőled kaptam. Már nincsen
Szeme, ami nem baj. Így nem siratja, nem
Láthatja fájdalmamat, érted hullajtott
Könnyeimet. Nem tudhatja, mennyi
Szenvedést okozol azzal, hogy megvetsz,
Eldobsz, eltaszítasz. És ami a legnagyobb
Baj, hogy nem értem viselkedésedet,
Tetteid okát nem tudom, holott megérteni
Próbálok, elfogadni szerettelek volna,
De ezt nem engeded, nem hagyod.

OKLEVÉL

Nagy bajban vagyok, hatalmas slamasztikában, hiszen okleveleimet mind kidobtam, mikor elköltöztem. Sorolom azokat, melyek eszembe jutnak: általános iskola 4 év, gimnázium 6,5 év, majd a maradék. Zeneiskola, nyelvvizsgák hada és két diploma. Az elfeledetteket és ezeket is a Tisza örvénye szívta magába azóta. Dormándról arrafelé szállítják a szemetet. Ha jól emlékszem, 120 literes szürke kukám aljára hajigáltam az összetépett végzettségeimet.

Nem vagyok rájuk büszke, mert nem használom ezeket, nem érvényesülök velük. Győz a fájó kín, a hülyeség, e betegség. Értelmes dolgokat nem tanultam, álom maradt az orvosi, ügyvédi, ügyészi vagy bírói lét és egyebek.

ÜGYVÉD

Lehettem volna akár ügyvéd is,
A jogtudományak tudója. Tanulhattam
Volna anglisztikát, azonban mégsem
Tettem. Bánom-e, vagy hálás vagyok az
Égnek, hogy megúsztam e Létet? Majd
Az Élet válaszol. Taglalja is, mekkora
Butaság a tárgyalóterem. Az ostobaságok
Ostobasága. Üres fecsegés, beszélgetés,
Rosszabb, mint otthon, mert itt veszekedni,
Hangodat felemelni nem lehet. Hallgathatod
A sok-sok bírói hülyeséget, védő- és vádbeszédet.
Bűne: nem ismeri el, hogy beteg. Elég régóta
Élem a bűnözők létét, meghurcoltak már 11 éve
Több ezerszer, mégsem elég. Egyre többet bukunk:
Szabadságunk, önállóságunk. Családom célját,
Hogy otthonban lásson, el még nem érte. Milyen kár!
De engem a törvény óv, véd, mint alperest ügyemben.

SZÍVÁS

Nagy szívás a szerelem, ez a végzetes érzélem.
Igazi párodat csak nehezen, vagy sosem leled.
Szívás az iskola, a tesióra, Cooper-futás,
Medicinlabda-dobás és egyebek, matekórák.
Utána kidolgozhatod majd a beledet.
Visszavágysz még egyszer a számárpadba,
Tudom, de akkor már késő lesz. Szívás a
Szerelem, s egész Életed! Hiába neheztelsz
Ezekért a gondolatokért rám, nekem mindegy.
Én így vélem, így tapasztalom sajnos, hogy
Szívás a szerelem, s még nagyobb szívás az
Életem. Vagy csak az enyém ilyen? Te
Másképp éled? Tiszta szívemből örülök
Ennek. Szívás a Válás, a Kötődés, a Bántás.
Nem jó a Szakítás, fáj a Végzet, hogy örökké
Csak szívsz, szívatnak téged! Magad megvédeni
Nem mered, mert visszaüt a kéz, mely életet
Adott neked.

BOT

Bottal üthetem nyomodat, eltűntél a látókörömből. Itt laksz nem messze házamtól, mégsem érhetlek, csak álmaimban el.

Együtt túrázgattunk régen. Új divat, hogy sétapálcával teszik ezt a fiatalok. Én nem társultam szüleid hülyeségéhez. Tőlem loptál sok ötletet. Elvetted az Életemet.

A fillérekért vásárolt bakelitlemezeket te poroltad le helyettem, nem adtál még ehhez sem teret, holott az én ötletem, vágyam volt ez. IS.

Emlékeimben sem él már a fiatalság, elrabortad tőlem. Elcsented csókjaimat, melyekért szívemet adtam. Ez azonban kevés volt neked. Semmi nem kellett, csak az a másik, aki gyermeket szül neked.

Búcsúnak szánt szavad néha fülemben cseng, igaz, hamiskásan. Azt hazudtad, ha találsz még egyszer olyan lányt, mint én, akkor sem békülsz ki velem. Úgy tűnik, neked sikerült, ami nekem azóta sem.

KIVÁNCISISÁG

Kíváncsian vártam régen a karácsonyt, a Jézuskát, az ajándékok hadát. Ruhák, gyöngyök, kelengyék, fakanál, nem számít semmi már.

Egyedül töltöm lassan egy évtizede az ünnepet, mely fáj. Egyre jobban kínoz a magány. Kiskoromban a fénypont egy társasjáték volt szentesténként, melyet azonnal felbontottunk, és játszottunk. Sokszor reggelig, másnap estig. Szüleink sajnos ritkán csatlakoztak, pedig az lett volna a lényeg, az együtt töltött percek. Nem hiányzott más, csak a szeretet.

A töltött hús elkészült, a hal a fazékban várt. Franciasaláta, az örök kedvenc, hatalmas tállal. De már ez sem jár.

Dobó Georgina
